

Arrest

nr. 77 661 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 9 december 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoekster diende op 15 juni 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Uw echtgenoot, D. K. (...) (O.V.6.697.892), werkte sinds 2003 in de kerncentrale van Metsamor. Uw man heeft in 2009 ontdekt dat de kerncentrale voor twee miljoen dollar fraude had gepleegd. Toen de nationale veiligheidsdienst van de kerncentrale in augustus 2010 te weten kwam dat uw man deze fraude had ontdekt, diende uw man te vluchten. Op 12 augustus 2010 was er door de politie van Metsamor een huiszoeking in uw huis waarbij er aan uw schoonouders werd gezegd dat uw man zou beschuldigd worden van het bezit en verkoop van drugs en verdovende middelen. Daarnaast had uw man eveneens problemen met aanhangers van de regeringspartij ‘Hanrapetakan’. In april 2010 had uw man een voorstel gekregen om naar de regeringspartij over te stappen, maar hij had dit geweigerd. Vervolgens werden u en uw man op straat vaak lastig gevallen. Op 3 juni 2010 werd u op straat door twee personen aangevallen. Na tussenkomst van enkele vrienden van uw man, gingen de twee mannen weg. Diezelfde avond ontstond er echter een groot gevecht tussen uw man, samen met enkele bewoners, en aanhangers van ‘Hanrapetakan’. De politie is tussenbeide gekomen en uw man werd door de politie meegenomen. Hij werd na anderhalf uur opnieuw vrijgelaten. Nadien werd hij nog enkele keren op straat beledigd en lastig gevallen.

Op 31 augustus 2010 bent u samen met uw gezin via het vliegtuig vanuit Armenië naar België vertrokken. Op 1 september 2010 bent u in België aangekomen en op 4 oktober 2010 hebt u een asielaanvraag ingediend. Op 9 december 2010 ontving u een weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Er werd immers beslist dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van uw asielaanvraag. U hebt echter België niet verlaten en op 15 juni 2010 hebt u uw tweede asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot D. K. (...) (CGVS gehoor vrouw 1/03/2011 p.8; CGVS gehoor vrouw 10/10/2011 p.6). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

“U verklaarde dat u Armenië hebt verlaten omdat er door de nationale veiligheid en door hoge functionarissen werd vervolgd omdat u had ontdekt dat er fraude was gepleegd in de kerncentrale waar u werkte (CGVS gehoor 10/10/2011 p.10-12). U vreest bij terugkeer naar Armenië dat u zal worden gearresteerd en beschuldigd op basis van bezit en verkoop van drugs en verdovende middelen. Ook vreest u dat u uiteindelijk zal worden vermoord (CGVS gehoor 1/03/2011 p.25; CGVS gehoor 2 p.10-13, 18). Ook is het mogelijk dat u bij terugkeer naar Armenië opnieuw problemen zou kennen met de partij Hanrapetakan (CGVS gehoor 2 p.17). U had in april 2010 immers geweigerd om naar de partij over te stappen, waardoor u nadien vaak door verschillende personen werd lastig gevallen (CGVS gehoor 2 p.16).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat wat de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek naar aanleiding van uw onderzoek en ontdekking van grootschalige fraude in de kerncentrale betreft, u er niet in bent geslaagd deze aannemelijk te maken. Zo werden enkele vage aspecten doorheen uw verklaringen opgemerkt die de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt. Zo verklaarde u dat u vlak voor uw vertrek uit Armenië eind augustus 2010 de documenten ter staving van de fraude van vijf miljoen dollar aan uw vriend A. (...) hebt overhandigd. A. (...) heeft deze vervolgens via uw kennis H. (...) aan parlementslid A. B. (...) bezorgd (CGVS gehoor 1 p.23-24). U hebt echter geen enkel idee wat er verder met deze documenten is gebeurd en of A. B. (...) effectief nog iets heeft ondernomen (CGVS gehoor 2 p.4-5, 15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u had geprobeerd om van uw vriend A. (...) kopijen van voornoemde documenten te verkrijgen. A. (...) zou daarom H. (...) hebben aangesproken, maar H. (...) zou ergens de boodschap hebben gekregen dat hij de betreffende documenten moest vergeten (CGVS gehoor p.4). Deze uitleg is echter vaag en u bent er niet in geslaagd uw verklaringen verder te concretiseren. Zo bleek immers dat u geen idee had aan wie H. (...) om de betreffende documenten had gevraagd en van wie hij de boodschap had gekregen dat hij niet meer om de documenten mocht vragen (CGVS gehoor p.4-5). Overigens werd uw uitleg nog minder duidelijk, toen u aangaf dat het ook mogelijk was dat H. (...) contacten had met de nationale veiligheid (CGVS gehoor p.4-5). Uiteindelijk gaf u zelfs aan dat u niet wist of H. (...) al dan niet pogingen had ondernomen om de voornoemde documenten te verkrijgen (CGVS gehoor 2 p.5). Tot slot zei u ook

nog dat u niet weet of die documenten ondertussen vernietigd zijn (CGVS gehoor 2 p.5). Dat u zo weinig weet over het vervolg van uw ontdekking van meer dan twee miljoen dollar fraude in de kerncentrale en de documenten die de meest belangrijke aanwijzingen hieromtrent bevatten, zijnde de feiten waardoor u uiteindelijk uw land hebt moeten ontvluchten, kan niet aannemelijk worden genoemd. Overigens dient te worden opgemerkt dat, sinds u hier in België bent, u zelf geen enkele poging hebt ondernomen om met H. (...) contact op te nemen en zo verdere details over uw vervolgingsproblematiek te verkrijgen. U verklaarde dat u wel met H. (...) in contact wenst te komen, maar dat u vreest dat u hem hierdoor in gevaar zal brengen (CGVS gehoor 2 p.15). U stelde verder dat u wel zeker met hem in contact zal komen, maar dat u niet weet wanneer (CGVS gehoor 2 p.15). Echter, dat u sinds september 2010 nog geen enkele poging hebt ondernomen om in contact te komen met de betreffende persoon die de enige persoon lijkt te zijn die u meer informatie zou kunnen verschaffen over de gevolgen van de door u vastgestelde fraude, ondermijnt de aannemelijkheid van de door u verklaarde vrees. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten het asielrelaas, indien hij/zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Aansluitend op voorgaande vaststelling dient nog gewezen te worden op het feit dat u geen enkel stavingstuk hebt voorgelegd van de door u vastgestelde fraude in de kerncentrale. Ook de fraude van twee miljoen dollar die u in november 2009 aan de hand van de documenten van Mania zou hebben aangetoond, kon u op geen enkele wijze staven. U kon enkel op vage wijze aangeven dat deze documenten waarschijnlijk al vernietigd zijn (CGVS gehoor 2 p.7). Op de vraag waarom u zelf geen kopijen van het betreffende bewijsmateriaal hebt gemaakt, stelde u dat u geen kopijen wou hebben omdat het gevaarlijk is om dergelijke documenten te bezitten (CGVS gehoor 1 p.24; CGVS gehoor p.7). Echter, gezien u zich vanaf september 2009 tot augustus 2010 bezig hield met een onderzoek naar geldverduistering op uw werkplaats met als doel hieromtrent bewijsmateriaal te verzamelen, kan uw voorgaande uitleg weinig logisch worden genoemd. Het manifeste gebrek aan enige stavingstukken van de door u vastgestelde fraude, ondermijnt bijgevolg verder de aannemelijkheid van uw relaas.

Verder dient ook nog gewezen te worden op de volgende vaststelling die moeilijk te rijmen is met uw verklaringen betreffende uw vervolgingsproblematiek in de kerncentrale. U verklaarde immers dat uw vader tot op heden nog steeds is tewerkgesteld in de kerncentrale die u op 11 augustus 2010 bent ontvlucht uit vrees voor de nationale veiligheidsdienst van de kerncentrale. U gaf aan dat uw vader daar nog steeds werkt om zo zijn gezin te onderhouden alsook stelde u dat hij er geen problemen heeft met de nationale veiligheid (CGVS gehoor 2 p.15, 17). U verklaarde enkel dat de nationale veiligheid een oogje in het zeil houdt, maar verdere aanwijzingen dat uw vader omwille van u daar problemen heeft, kon u niet aanreiken (CGVS gehoor 2 p.15). Echter, dat u april-mei 2010 in de kerncentrale een geldverduistering van vijf miljoen dollar ontdekt en deze informatie aan een parlamentslid doorgeeft en hierdoor in het vizier komt van de nationale veiligheid van de kerncentrale en hoge functionarissen, maar dat uw vader nog steeds in de mogelijkheid is om zonder problemen zijn baan uit te oefenen in diezelfde kerncentrale, kan weinig logisch worden genoemd. Bijgevolg holt deze vaststelling de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vervolgingsproblematiek verder uit.

Bovendien haalde u ook nog aan dat de politie van Armavir en Metsamor, in opdracht van de nationale veiligheid en hoge functionarissen, u sinds augustus 2010 vervolgt. Echter, aangaande de vervolging door de politie na u uw vertrek uit Armenië eind augustus 2010, werd een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat de politie na uw vertrek uit Armenië in augustus 2010 nog geregeld bij uw ouders kwam om naar u te vragen, maar dat uw ouders na uw vertrek geen andere feiten met de politie hebben meegemaakt (CGVS gehoor 2 p.15, 20). Echter, uw echtgenote verklaarde dat uw vader na jullie vertrek uit Armenië een aantal keer door de politie werd meegenomen (CGVS gehoor vrouw 2 p.7). Behoudens het feit dat uw echtgenote hierover weinig informatie kon aanreiken (CGVS gehoor vrouw 2 p.7), is de verklaring van uw echtgenote niet in overeenstemming met uw verklaring. Toen u tijdens uw gehoor met de vastgestelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, slaagde u er niet in om een afdoende uitleg aan te reiken. Zo stelde u eerst dat uw vader na uw vertrek uit Armenië wel naar het politiekantoor was gegaan, maar niet via een oproeping. Verder verklaarde u dan weer dat uw vader een wijkagent op straat had aangesproken om dan uiteindelijk aan te geven dat uw vader na uw vertrek uit Armenië niet op het politiekantoor is geweest (CGVS gehoor 2 p.20). Dergelijke incoherente verklaringen kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheid logischerwijze niet opheffen. Ook uw verklaring dat u niet weet of uw echtgenote de vraag wel had begrepen en hoe zij had geantwoord, vermag niet om de tegenstrijdigheid aannemelijk te maken (CGVS gehoor 2 p.20).

Op basis van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in bent geslaagd uw vervolgingsproblematiek als gevolg van de door u vastgestelde fraude in de kerncentrale waar u werkte, aannemelijk te maken.

Wat vervolgens uw aangehaalde vervolgingsproblemen met de partij 'Hanrapetakan' betreft, dient te worden opgemerkt dat u er eveneens niet in bent geslaagd om deze aannemelijk te maken. Zo werd er doorheen uw verklaringen enkele incoherenties vastgesteld die de aannemelijkheid van uw vervolgingsproblematiek met de partij 'Hanrapetakan' aantast. U verklaarde dat u omwille van uw weigering om naar de partij 'Hanrapetakan' over te stappen, sinds april 2010 vaak door onbekende personen werd lastig gevallen. U stelde dat deze onbekende personen u wilden betrekken in een gevecht zodat u door de politie zou worden gearresteerd. Uiteindelijk ontstond er op 3 juni 2010 een groot gevecht tussen u en uw vrienden en acht onbekende personen (CGVS gehoor 1 p.17-18). U gaf uitdrukkelijk aan dat u zelf niemand van deze personen kende (CGVS gehoor p.18). Echter, andere mensen hadden u gezegd dat het aanhangers waren van een oligarch, die tevens een parlamentslid van de partij 'Hanrapetakan' was. Op die manier kwam u dus te weten dat het gevecht te maken had met uw weigering om naar 'Hanrapetakan' over te stappen (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 p.16-17). Ongeacht het feit dat het als opmerkelijk wordt beschouwd dat u zelf niemand herkende van uw vervolgers, wordt het als niet aannemelijk aanschouwd dat u voornoemde problemen, volgens u omwille van uw weigering om naar de partij 'Hanrapetakan' over te stappen, niet binnen uw eigen partij hebt gemeld. U gaf aan dat u wel melding had gemaakt van het voorstel door twee personen van Hanrapetakan om naar hun partij over te stappen, maar u hebt nagelaten om uw vervolgingsproblematiek aan uw partij bekend te maken (CGVS gehoor 2 p.16-17). Ter verklaring hiervoor stelde u dat u het als een persoonlijk probleem aanschouwde (CGVS gehoor 2 p.17). Echter, het is net omwille van uw politieke positie binnen uw partij dat u het voorstel van de partij 'Hanrapetakan' hebt gekregen en bijgevolg ook de door u aangehaalde problemen hebt ervaren. Dat u het niet noodzakelijk achtte om uw vervolgingsproblematiek met de partij 'Hanrapetakan' binnen uw partij kenbaar te maken, ondermijnt de aannemelijkheid van het door u verklaarde motief voor de vechtpartij van 3 juni 2010. Dat u overigens voornoemde problematiek voor uw vertrek uit Armenië als een 'persoonlijk probleem' aanschouwde, maar tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal te kennen geeft dat het een vervolging van politieke aard betreft, bevestigt bovenstaande vaststelling. Verder hebt u het Commissariaat-Generaal niet overtuigd van een actueel gegronde vrees voor vervolging door de partij 'Hanrapetakan'. Toen u immers werd gevraagd naar uw actuele problemen met de partij 'Hanrapetakan', gaf u aan dat het 'best mogelijk' was dat u bij uw terugkeer naar Armenië opnieuw problemen zou kennen aangezien u de voorzitter van uw partij bent (CGVS gehoor 2 p.17). U hebt echter tijdens uw gehoor geen verdere concrete aanwijzingen geleverd ter ondersteuning van uw actuele problematiek met de partij 'Hanrapetakan'. U gaf eveneens aan dat de huidige vervangende voorzitter van uw partij, zijnde uw vriend Erishian Artiom (CGVS gehoor 1 p.5), actueel geen problemen heeft met de partij 'Hanrapetakan' (CGVS gehoor 2 p.17). Nochtans was ook voornoemd persoon betrokken bij het door u eerder aangehaalde conflict dd.3/06/2010 omwille van uw weigering om naar 'Hanrapetakan' over te stappen (CGVS gehoor 1 p.18-19). Bijgevolg dient er vastgesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd uw actueel gegronde vrees voor vervolging door de partij 'Hanrapetakan' aannemelijk te maken. Er dient dus te worden besloten dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. De door u neergelegde medische attesten (dd.3/06/2010; dd.6/7/2010) kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. In het medische attest dd. 3/06/2010 wordt vermeld dat u op 3 juni 2010 naar het ziekenhuis van Metsamor werd gebracht en dat u hematomen had in uw gezicht en op uw heup. Echter, er zijn geen verdere details verstrekt aangaande de omstandigheden waarin u de vastgestelde verwondingen hebt opgelopen. Bijgevolg vormt dit medisch attest geen objectief bewijs dat u de voornoemde verwondingen hebt opgelopen als gevolg van het gevecht van 3 juni 2010 met aanhangers van de partij 'Hanrapetakan'. Ook het medische attest dd.6/7/2010 biedt geen verdere ondersteuning voor uw verklaarde asielproblematiek. In dit attest staat immers enkel vermeld dat u vanaf 6 juli 2010 in het medisch centrum van Malaya een genezingsprocedure hebt ondergaan naar aanleiding van een depressie. Ook uw partijkaart van Ramkavar (dd.14/06/2002) en een internetartikel (dd.20/06/2011) waarin staat dat u de voorzitter bent van het partijbureau van Ramkavar Armenakan in Metsamor, wijzigen niets aan de voorgaande besluiten. Deze documenten bevestigen uw politiek profiel, maar worden niet als bewijzen van de door u verklaarde asielproblemen aanschouwd. Verder kan ook het neergelegde verzoek aan het parket de eerder geformuleerde conclusies niet wijzigen. In dit verzoek, door u ondertekend, vraagt u het parket van Armavir dat de politie van Metsamor de zaak aangaande het incident van 3 juni 2010 verder zou behandelen. Het document is eveneens ondertekend door andere personen. Echter, gezien dit attest door u zelf is geschreven, kan dit niet als een objectief bewijs worden aanschouwd van de door u verklaarde asielproblemen.

Wat de documenten aangaande uw werk betreft, zijnde twee referentiebrieven van uw werkgever, een loonbrief van het werkjaar 2010, een bewijs van tewerkstelling in de kerncentrale en uw werkboekje, dient eveneens te worden besloten dat deze documenten geen invloed hebben op de voorgaande besluiten. Deze documenten handelen immers enkel over werksituatie en bieden geen enkele aanvullende informatie betreffende uw asielrelaas.

Tot slot kunnen ook de kopijen van de Armeense paspoorten van u, uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw zoon, uw rijbewijs, uw militair boekje, uw universitair diploma en het diploma muziekschool van uw vrouw niets veranderen aan de voorgaande conclusies. Deze documenten bieden immers enkel informatie aangaande de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezin, uw militaire dienst en de opleiding van u en uw vrouw.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, D.K.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 77 660 van 20 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van D.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel. Volgens verzoeker wordt in de beslissing zijn vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk geacht, waarbij de redenering van het Commissariaat-generaal geïnspireerd lijkt door het opheffen artikel 52, § 1, 4° van de vreemdelingenwet dat hij citeert. Verzoeker licht toe dat artikel 48/3 § 1 van de vreemdelingenwet verwijst naar de voorwaarden die bepaald zijn in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en citeert vervolgens dit verdragsartikel. Verzoeker stelt dat hij documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn leven gevaar liep en dat uit zijn verklaringen blijkt “dat de nationale veiligheid en hoge functionarissen u vervolgd werd omdat zij ontdekt had dat er op grootschalig niveau fraude gepleegd werd”. Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn land omdat hij getuige was van de fraude door hoge functionarissen. Hij stelt dat hij op een gedetailleerde wijze uitleg heeft gegeven met betrekking tot de vervolging die hem in Armenië te wachten staat. Verzoeker besluit dat de gegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen, waardoor de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. Er werd niet onderzocht of verzoeker aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling waardoor er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft plaatsgevonden. Verzoeker zet uiteen wat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel inhouden. Het terugsturen van verzoeker naar Armenië houdt volgens hem een ernstig gevaar voor zijn leven en veiligheid in, aangezien de veiligheidsdienst hem weer zal oppakken en mishandelen. Verzoeker herhaalt dat zijn asielrelaas niet getoetst werd aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag, wat volgens hem een schending uitmaakt van zowel de materiële als de formele motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij legt uit dat “de minister van Binnenlandse Zaken” de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker stelt dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd, die niet in acht werden genomen door het Commissariaat-generaal, waardoor de zorgvuldigheidsplicht niet werd nageleefd. Verzoeker citeert daarbij enkele passages uit de rechtsleer in verband met de zorgvuldigheidsplicht en besluit dat de bestreden beslissing tekort komt aan deze plicht.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze het vertrouwensbeginsel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.4. Vooraf wenst de Raad erop te wijzen dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeker kwam in België toe op 1 september 2010 en diende slechts op 4 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in. Bovendien werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag vastgesteld dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker besliste echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 december 2010 (zie punt 1.2.) en diende meer dan 9 maanden na zijn binnenkomst op Belgisch grondgebied een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn asielaanvraag voor verzoeker geen prioriteit is en bijgevolg zijn behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat, wat de aangehaalde vervolgingsproblematiek naar aanleiding van verzoekers onderzoek en ontdekking van grootschalige fraude in de kerncentrale betreft, verzoeker vage verklaringen aflegde die de aannemelijkheid van zijn relaas ondermijnen. Verzoeker doet volgens de commissaris-generaal ook geen poging om te informeren naar enkele cruciale aspecten en legt geen enkel stavingstuk neer. Verder is het luidens de bestreden beslissing bevreemdend dat verzoekers vader nog steeds in de kerncentrale werkt en hier geen problemen heeft. Bovendien werd een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsproblematiek met de partij Hanrapetakan, merkt het Commissariaat-generaal vooreerst op dat er doorheen verzoekers verklaringen enkele incoherenties vastgesteld werden die de aannemelijkheid van verzoekers vervolgingsproblematiek met de partij aantast. Verder twijfelt het Commissariaat-generaal aan het actueel karakter van verzoekers vervolgingsvrees. De door verzoeker neergelegde attesten zijn ten slotte niet van dien aard om de gemaakte conclusies te wijzigen.

2.7. Verzoeker oppert dat de beslissing geïnspireerd zou zijn door het opgeheven artikel 52, §1, 4° van de vreemdelingenwet, maar hij verduidelijkt geenszins waaruit dit zou blijken. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat de beslissing werd genomen conform de in artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omschreven bevoegdheid en dat deze geenszins geïnspireerd is op de in het oude wetsartikel omschreven weigeringsgrond.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich enkel beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven, namelijk dat hij getuige was van fraude door hoge functionarissen. De Raad wijst er echter op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Verzoeker doet geen poging om de vastgestelde

vaagheden, tegenstrijdigheden, gebrek aan initiatief om meer informatie te verkrijgen, gebrek aan stavingstukken en de vaststelling dat zijn vader blijkbaar zonder problemen tewerkgesteld is in de kerncentrale, uit te klaren of te weerleggen, waardoor de vaststellingen van de commissaris-generaal als onbetwist en vaststaand worden beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt. Verzoeker is er niet in geslaagd zijn problemen aannemelijk te maken waardoor er geen reden is om zijn relaas te toetsen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal in verband met de aangehaalde vervolgingsproblemen met de partij 'Hanrapetakan', ongemoeid laat, zodat de motieven dienaangaande ook overeind blijven.

2.9. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Door eenvoudigweg te poneren dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd, die niet in acht werden genomen door de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen met welke van de door hem voorgelegde documenten geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, in de bestreden beslissing zeer uitvoerig wordt ingegaan (Bestreden beslissing, p. 4-5 op de documenten die hij in het kader van zijn asielaanvraag had neergelegd (stuk 17, Documenten). Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN